

TERÉK ANNA

Üvegek

Aztán apám
valahogy elkezdett
mérhetetlenül sokat
inni, a sok üveg csillogott
mindenütt a házban,
sorakoztak az ablakban,
a konyha asztal szélére rakva
szorosán egymás mellé,
apám az ágy alá
fektette, simogatta ezeket
a vodkás üvegeket.
Volt, hogy a tiszta alkoholt
keverte fel
egy-egy pohár vízben.
Nem tudtam odanézni,
míg itta,
féltem, hogy
látom majd, ülve nézem
végig, ahogy megvakul.

Lassan költöztünk el,
hogy ne legyen titok,
anyám mindennap megpakolt
ruhákkal, vázákkal
négy zacskót,
a bátyámmal szó nélkül
mentünk a kivett,
üres lakás felé,
a térdemet verték
a megpakolt zacskók,
nem tudtam elképzelni,
hogy apám nélkül
fogunk élni.
Olyan csöndes volt.
Ahogy elindultunk
a háztól, a bátyám ment

előre, én lassabban utána,
hátranéztem, ahányszor
sírni támadt kedvem,
hátranéztem és láttam,
apám üveggel a kezében
nézett, minden
hátrafordulásomkor
elmosolyodott, mintha
nyugtatóna:
rendben lesz minden.

Én mindig csendben mentem
mindenhová.
Anyám arra tanított, hogy
hallgassak,
minél kevesebbet szóljak,
mert én csak félig vagyok orosz,
nem szóke a hajam, szégyen,
ne foglaljak soha
túl sok helyet, s örüljek
mindannak, ami jut.
Visszafogni az álmokat.
Nem kérni.
Elhallgatni.
Kivárni a sorokat.
Pislogjak sűrűbben,
az megnyugtatója a szemet.

Én mindig csöndben mentem el
apám mellett,
aki az új lakás környéki
ivókat
látogatta sorra,
nem szólt akkor sem,
pont úgy mosolygott,
mintha néznék még mindig
vissza rá, kezemben
a megpakolt zacskókkal.

Végül magában ivott,
senki sem nevetett a viccein,
az arca egyre hosszúkásabb
lett a szomorúságtól.

A bolt előtt, üveggel a kezében,
kiabálva köszönt
az elhaladó
régi barátainak,
egyik sem válaszolt rá,
nem értette,
olykor hangosan mondta:
biztos nem ismernek rá.

SZÓCS PETRA

Ikertelefonok

Örülj, hogy nincs társbérlő,
és várjál, amíg befejezi, ráér az a hívás,
mondták, és mindig lehallgattam az ikertelefont,
vagy ahogy mi neveztük: az ikret.

Egyszer beolvasta a moziműsort egy lánynak,
Tarzan ment a Măraști moziban,
de nem tudom, végül mit néztek meg.
Sokszor hívott taxit, és úgy emlékszem,
volt benne részvét, de azért vidám fiú volt,
aztán elromlott a mosógépe,
és egyszer csak hiába emeltem fel a kagylót,
nem szólt bele soha többé.

Kedves Iker, ha te is hallgattál minket,
megmondhatnád, hogy Tata kikkel beszélt oroszul,
vagy hogy mi volt a címe annak a rossz
Áprily-versnek, amit annyiszor
olvasott fel a nagyanyám,
hogy már attól volt jó.

Ha valaminek a részletét halljuk,
olyan, mintha a végét hallanánk, észrevetted?
Megmondhatnád, mert én nem tudtam rájönni:
van valami közös az utolsó beszélgetésekben?
Lehet úgy kanyarítani az utolsó mondatokat,
hogy mégse utolsók legyenek?
Vagy azt kell mondani nyugodtan:
most megyek, itt a taxi,
és csendben letenni a telefont.

Kétvízköz

Utólag tudtam meg, hogy a Kétvízközben laktunk,
az egyik víz a házak mögött folyik,
sokszor reméltem, hogy kiönt,
a másik a Vágóhíd előtt,
még sosem láttam errefelé, csak a központban.
Mindig a földet és a kályhákat néztem.

A kályhák itt maradnak, a föld mindenütt föld,
a vércukormérőt visszük a Kétvízközön túlra.
Vadászkalap szeméttbe, csíkos ingek caritas,
holnap már sok kis Tata áll az ingyenkantin előtt.
„Andrisnak szeretettel: Hideg”, szemét,
kibontatlan pizsamák, megint caritas.

Cirillbetűs és román automatikusan szemét,
ne töltsük meg az új lakást szeméttel,
úgyis félig a föld alatt van.

Tarr-víz. Tata kaktusza. Vigyem haza vonattal?
Leningrádi képek, megkérdezném tőle,
hogy utazott-e az Október-vonalon,
vagy nézett-e a Vasziljev-szigetről a Téli Palotára,
amúgy szemét, „Ágnes, szeretlek”, szemét,
nyakkendő, caritas.

Csak azt visszük magunkkal, ami egy taxiba befér.
Vastagon lelakozzuk, hogy újnak tűnjék,
és nem fordulunk hátra, mert szomszédnak azt hívják,
aki leszedi a cselédcsengőt,
és odacsukja a kapuhoz a borostyánt.

Gyakorlat

Először te játszottad el Tatát.
Téged hívtalak, mikor beért a vonat a gyártelepre,
és próbák után téged vártalak.

Hátad mögött álltam, kértem, csoszogj, legyél púpos.
Kértem, hogy sajnálj, mert gázmérgezést kaptam,
hazudd azt, hogy ateista vagy,
aztán vigasztalj meg, hogy van másvilág.

Legyél magányos, csak engem ismerj,
rám emlékezzél, cipőmet őrizgesd a polcodon.
Végül legyenek rossz laboreredményeid.

A te helyettesednek már könnyebb dolga van.
Tudom, milyen szögből kell nézni,
és mit kell neki mondani,
hogy szépen haldokoljon.

Jól élünk, csak néha gondolok arra,
hogy elmegyek valahova,
ahol van fűtés, és nem úsznak férgek a kamillateában,
de aztán körülnézek, és mégis maradok.

HANKÓ TÓTH ÁDÁM

A csap

Napok óta a csöpögő csap jeleit
próbálom megérteni.

A szobám, újabb átmeneti hely,
mint egy leengedett kád, fájón rideg.

Álmomban, az otthoni játszótéren
a mászókéra akasztott macskák között

játszottunk, símogatni nem, csak
bottal ütni mertem őket.

Ha a sár vérből van, miért
fáj jobban rajta az elesés?

A játék

Macskák nyávognak bennem
cérnavékony hangon,

sírok, de nem merek szólani,
reccsennek a vékony kis
macska koponyák, mikor nagyapám
górja rájuk az anyagos földet,

reggel tejbe mártom a könyököm,
hogy enni kapjon a sok csöppnyi jószág.

A homokozó

A nagy fiúk jöttek, a zöld bérházban laktak
a nevüket nem, csak a biciklijüket ismertük.

Bicskájuk volt, vagy egy vékony pengéjű
pillangó kés, már nem emlékszem.

Fújt a szél, nem lehetett pingpongozni,
forgóban különben sem voltam valami jó.

A homokozóban ültünk és ők mutatták,
hogyan kell dobálni a kést.

Én nem mertem, mert tudtam, hogy fentről
nézhetnek, a lakótelepen mindenki látott mindent.